

Arrest

nr. 65 786 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. DANEELS, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Georgisch staatsburger van Armeense origine, afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

U woonde er samen met uw echtgenote A. O. (...) (OV x.xxx.xxx) en jullie twee kinderen.

U was er eigenaar en uitbater van een winkel.

Midden januari 2010 kwamen twee Georgische mannen naar uw winkel. Ze zeiden dat ze de winkel wilden kopen voor 40.000 dollar. U ging hier niet op in. Een maand later kwamen de mannen terug en boden dit keer 60.000 dollar. U weigerde opnieuw. Op 23 februari 2010 kwamen inspecteurs van de belastingen naar uw winkel voor een inspectie. Hierbij namen ze alle documenten en licenties mee. Op 26 februari 2010 weigerden vier mannen in uw winkel te betalen. U kwam tussenbeide, waarop ze u begonnen uit te schelden. Toen de mannen wilden vertrekken volgde u hen. Hierop gooiden zij de ramen van uw winkel stuk. De politie arriveerde en wilde de vier mannen meenemen. Één van de

mannen belde iemand op en gaf zijn gsm door aan een agent. Na een kort gesprek aan de telefoon lieten de agenten de vier mannen gaan. Ze maakten wel een document op met de vaststellingen die zij deden en vertelden u dat de volgende dag een expert de schade zou komen opmeten. De volgende dag kwam de expert niet. Op 28 februari 2010 ging u naar de districtspolitie en schreef er een verklaring neer. De agenten zeiden dat ze de zaak zouden uitklaren en u contacteren. Die nacht werd u thuis opgebeld. De opbeller dreigde ermee dat uw situatie zou verergeren indien u uw verklaringen bij de politie niet zou intrekken. Enkele uren later werd u opgebeld door een vriend die zei dat er brand was bij uw winkel. Jullie blusten dit brandje zelf. U kreeg nog meerdere malen dreigtelefoons. Op 4 maart 2010 ging u opnieuw naar de politie om te vragen waarom zij niets deden en wie uw telefoonnummer had doorgegeven. De politiechef droeg u op om naar huis te gaan. In de nacht van 5 op 6 maart 2010 werd 's nachts uw auto vernield. De politie kwam ter plaatse maar de daders waren toen al gevlucht. Nadat uw auto was vernield was er opnieuw een dreigtelefoon. De volgende dag vertrokken jullie naar een kennis in Tbilisi. Op 14 maart 2010 vertrokken jullie naar Poti, een havenstad in Georgië. Daar woonden jullie nog twee maanden in een woning van de man die jullie reis regelde. Op 16 mei 2010 werden jullie in een auto gezet. Deze auto reed aan boord van een schip dat jullie naar Europa bracht. Een minibus bracht jullie van boord en vervoerde jullie naar Brussel, waar jullie op 21 mei 2010 asiel aanvraagden." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Georgië hebt verlaten omwille van de doodsb bedreigingen die tegenover u en uw gezin werden geuit.

Uw problemen begonnen in januari 2010 toen u weigerde in te gaan op een bod van twee Georgische mannen om uw winkel te kopen. Aanvankelijk kreeg u een controle van de belastingsinspectie, die volgens u gestuurd was door deze mannen; kort erna volgde een daad van vandalisme tegen uw winkel. Nadat u hiertegen klacht had ingediend bij de politie kreeg u dreigtelefoons opdat u uw klacht zou intrekken. Er volgden nog een kleine brand bij uw winkel en de beschadiging van uw auto. (CGVS d.d.05/10/2010, p.9 e.v.)

U slaagt er echter niet in om de door u verklaarde problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U verklaarde dat u uw echtgenote telkens onmiddellijk op de hoogte bracht van de bezoeken van de twee Georgiërs – in het midden van januari en februari 2010 – waarbij zij u een bod deden op uw winkel. (CGVS, p.14) Uw echtgenote daarentegen stelde dat zij van niets wist tot jullie auto vernield werd – een feit dat u situeerde in de nacht van 5 op 6 maart 2010 (CGVS, p.13) – en dat zij niet op de hoogte was van een bod op uw winkel. (A. O. (...) – CGVS, p.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenote enkel dat zij zich de feiten op deze manier herinnerde en verwees hierbij naar haar zwangerschap. Dit kan echter geenszins volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name de herhaaldelijke pogingen om uw winkel op te kopen, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts werd na grondig onderzoek van uw beider verklaringen nog een inconsistentie vastgesteld. U verklaarde dat de brand bij uw winkel plaatsvond in de nacht van 28 februari op 1 maart. Gevraagd of u tussen dit moment en het moment dat uw wagen werd vernield in de nacht van 5 op 6 maart nog stappen ondernam, stelde u enkel dat u op 4 maart naar de politie ging. (CGVS, p.12-13) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u naar de politie ging op 28 februari en op 1 maart 2010. (A. O. (...) – CGVS, p.6) Dat u dit niet zou vermelden indien u werkelijk de dag na de brandstichting naar de politie zou zijn gestapt, is niet geloofwaardig te noemen.

Ook deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name uw pogingen om bescherming te bekomen bij de politie, en ondermijnt daardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder werd een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

In eerste instantie verklaarde u uitdrukkelijk dat u niet meer naar de politie stapte in de periode (van 6 tot 14 maart 2010) dat u en uw gezin bij een vriend in Tbilisi logeerden alvorens naar Poti te vluchten. (CGVS, p.15) Toen even later opgemerkt werd dat dit niet overeenkwam met uw verklaringen in de op de Dienst Vreemdelingen ingevulde vragenlijst, verklaarde u dan weer dat u op 10 maart 2010 nog bij de politie was. (CGVS, p.16) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u enkel dat u zich de datum niet meer goed herinnert.

Gelet op het feit dat deze datum precies overeenkomt met deze in de door u ingevulde vragenlijst (vragenlijst CGVS, p.3), is deze verklaring weinig geloofwaardig te noemen.

Dat u zich bovendien niet spontaan zou herinneren dat u naar de politie ging terwijl u zich bij uw vriend in Tbilisi schuilhield, hetgeen bovendien de laatste keer was dat u de politie contacteerde (CGVS, p.16), is evenmin geloofwaardig.

Gelet op het feit dat ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, met name uw pogingen tot het bekomen van bescherming, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig interesse betoont in de door u verklaarde vervolging.

Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van de situatie betreffende uw winkel sinds uw vertrek uit Georgië.

U uitte het vermoeden dat de winkel ondertussen afgebroken was maar vertelde hierbij dat u hier niet zeker van was. Nochtans zou de winkel bij uw vertrek uit uw huis nog steeds uw eigendom geweest zijn. (CGVS, p.10) Ter verklaring hiervoor stelde u dat u niet langer geïnteresseerd bent in uw winkel. (CGVS, p.17)

Een dergelijke desinteresse in datgene dat aan de basis lag van uw problemen in Georgië is geenszins geloofwaardig te noemen indien u, zoals u verklaarde, bij een eventuele terugkeer naar Georgië zeker gedood zou worden, te meer daar u voor het overige geen concrete aanwijzingen hiervoor had. (CGVS, p.16-17)

Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast dient nog vastgesteld te worden dat u tot op heden geen enkel document ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht.

Zo legt u geen begin van bewijs voor van het bestaan van uw winkel, hoewel deze sinds 1995 uw eigendom was (CGVS, p.3). Dat alle documenten betreffende uw winkel op de belastingsdienst zouden liggen en u geen enkel relevant document thuis of in de winkel zou hebben (CGVS, p.5) kan bezwaarlijk aannemelijk genoemd worden. Daarnaast werden er ook op verschillende momenten documenten opgesteld door de politie in Tbilisi die rechtstreeks betrekking hadden op uw problemen. (CGVS, p.11, 12, 14)

De afwezigheid van enig document dat uw problemen op objectieve wijze kan staven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor zover er nog enig geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen, quod non, kan opgemerkt worden dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om bescherming te krijgen van de nationale overheden van uw land van herkomst.

U verklaarde meermaals naar de politie van uw district gegaan te zijn die u beloofde de daders te zullen zoeken (CGVS, p.12, 16)

Hoewel u de indruk had dat er niets werd gedaan, hebt u echter op geen enkel ogenblik juridische hulp gezocht. Zo stapte u niet naar een meldpunt voor klachten in verband met de werking van politie of de Ombudsman en vroeg u geen hulp van een mensenrechtenorganisatie. (CGVS, p.16) Uw verklaring als zou u schrik hebben gehad dat uw problemen nog erger zouden worden (CGVS, p.16) kan niet volstaan als verklaring voor de vaststelling dat u zelfs geen poging hebt gedaan om (onafhankelijke) hulp te zoeken. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het feit dat uw belagers wilden dat u uw klacht zou intrekken (CGVS, p.12) er op kan wijzen dat uw klacht mogelijk nadelige gevolgen had voor hen.

Een dergelijke houding valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uw echtgenote verklaarde dat de houding van de Georgische bevolking tegenover mensen van Armeense origine in negatieve zin veranderde.

Zij maakte hierbij melding van de burens die de Armenen ervan beschuldigde een "negatieve invloed" te zijn omwille van het feit dat de Russische luchtmacht een basis in Armenië zou hebben gebruikt. Daarnaast zou uw dochter achteruit gesteld zijn in haar dansvereniging. (A. O. (...)) – CGVS, p.7) Gezien de aard van de problemen die uw vrouw vermeldde in dit kader en gelet op het feit dat u hiervan geen enkele melding maakte, dient te worden besloten dat deze feiten niet beschouwd kunnen worden als voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging omwille van etnische afkomst in de zin van de Conventie van Genève. .

Uw vrouw stelde verder nog dat zij niet geloofde dat de winkel het "hoofdprobleem" was en dat jullie als Armenen geen eigendom mochten hebben. (A. O. (...)) – CGVS, p.5)

Echter, uit uw verklaringen kan dit geenszins opgemaakt worden.

Slechts op één enkel punt maakte u in het kader van de door u verklaarde problemen melding van uw etnische origine, namelijk bij de agressie in uw winkel. U werd toen beledigd en hierbij werd uw origine betrokken. (CGVS, p.10)

Dit is geenszins voldoende om te spreken van etnisch gemotiveerde vervolging.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Georgië niet gesproken

kan worden van vervolging in de zin van de Conventie van Genève van de etnisch Armeense bevolking.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw dochter Maria, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw twee oudste dochters, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en een attest van vaderschap voor Mariam bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familieband die door mij niet betwist worden.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster luidt het asielrelaas als volgt:

U bent een Georgisch staatsburger van Armeense origine, afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

U woonde er samen met uw echtgenoot V. S. (...) (OV x.xxx.xxx) en jullie kinderen.

Op 26 februari 2010 weigerden vier mannen in de winkel van uw man te betalen. Uw man kwam tussenbeide, waarop ze hem begonnen uit te schelden. Toen de mannen wilden vertrekken volgde uw man hen. Hierop gooiden zij de ramen van de winkel stuk. De politie arriveerde en wilde de vier mannen meenemen. Één van de mannen belde iemand op en gaf zijn gsm door aan een agent. Hierop lieten de agenten de vier mannen gaan. Ze maakten wel een document op met de vaststellingen die zij deden en vertelden dat de volgende dag een expert de schade zou komen opmeten. U dacht in eerste instantie dat het enkel een toevallig incident was. Op 28 februari 2010 ging uw man naar de politie. De volgende nacht kreeg uw man telefoon. Even later belde uw buur jullie op met de mededeling dat er brand was bij de winkel. Uw man ging er naartoe; u bleef in huis. Op 1 maart 2010 ging uw man opnieuw naar de politie. In de nacht van 5 op 6 maart 2010 werd 's nachts jullie auto vernield. De politie kwam ter plaatse maar de daders waren toen al gevlucht. Pas hierna vertelde uw man over de problemen die hij had gekend en over het feit dat twee mannen tot twee keer toe hadden aangeboden de winkel te kopen. De volgende dag vertrokken jullie naar een kennis in Tbilisi. Op 10 maart 2010 ging uw man een laatste keer naar de politie. Op 14 maart 2010 vertrokken jullie naar Poti, een havenstad in Georgië. Daar woonden jullie nog twee maanden in een woning van de man die jullie reis regelde. Op 16 mei 2010 werden jullie in een auto gezet. Deze auto reed aan boord van een schip dat jullie naar Europa bracht. Een minibus bracht jullie van boord en vervoerde jullie naar Brussel, waar jullie op 21 mei 2010 asiel aanvraagden.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag deels op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept.

Het betreft de problemen die volgden nadat enkele personen de winkel van uw man hadden proberen te kopen maar uw man dit geweigerd had.

U stelde hierbij echter dat u dit niet als het hoofdprobleem beschouwde. U denkt dat jullie als Armenen geen eigendom mogen hebben in Georgië en er niet vreedzaam konden leven.

Daarnaast verwees u nog naar de veranderde (negatieve) houding van de Georgische bevolking tegenover jullie na de oorlog van augustus 2008. (CGVS dd. 05/10/2010, p.5, 7)

Gelet op het feit dat jullie beiden van Armeense origine zijn, werden deze elementen samen met de door uw man aangehaalde problemen besproken in de beslissing van uw man.

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen alsook voor een bespreking van de door jullie neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift van 19 maart 2011 dat de bestreden beslissing manifest artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) schendt.

Verzoeker haalt de doodsbedreigingen aan die tegenover hem en zijn vrouw werden geuit, evenals de daden van vandalisme in de winkel, de dreigtelefoons, de brandstichting in de winkel en de beschadigingen aan het voertuig van verzoeker.

Hij stelt dat niettegenstaande hij hulp had gevraagd aan de politie, deze niets deed.

Verzoeker poneert dat het duidelijk is dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing manifest ook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoekers wijzen er op dat de situatie waarin zij zich bevonden vooraleer naar België te komen een reëel risico inhield op ernstige schade.

Verzoeker haalt de daden van vandalisme in de winkel, de dreigtelefoons, de brandstichting en de beschadigingen aan zijn voertuig aan en wijzen op de passiviteit van de politie.

Verzoekers vragen van hen de status van vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Van een vreemdeling die beweert te vrezen voor zijn leven en zijn vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter

ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers werpen in hun verzoekschrift echter geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en hiaten kunnen verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en hiaten vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Zo blijft de incoherentie omtrent de bezoeken van de twee Georgiërs overeind. Verzoeker verklaarde dat hij zijn echtgenote onmiddellijk inlichtte nadat de twee mannen een bod deden op zijn winkel, terwijl zijn vrouw verklaarde (zie haar verhoorverslag, p. 5) pas veel later, na de vernieling van de wagen, op de hoogte te zijn van dit voorval.

Aangezien deze bezoeken het begin waren van alle problemen, keert deze tegenstrijdigheid zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

Ook over de data waarop verzoeker zich richtte tot de politie, werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Ook deze inconsistente, betreffende verzoekers pogingen om nationale bescherming te bekomen bij de politie, ondermijnt de geloofwaardigheid.

Ook de onwetendheid van verzoeker omtrent de actuele stand van zijn problemen in zijn land tast verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. De vaststelling dat verzoeker niet wist wat er ondertussen met zijn winkel gebeurd was, wijst op een gebrek aan belangstelling in zijn hoofde dat niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees.

Tijdens zijn verhoor op 5 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 17) zelfs dat hij niet langer geïnteresseerd was in zijn winkel -die bij zijn vertrek nog zijn eigendom was-. Ook dit keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen enkel document heeft bijgebracht dat zijn asielrelaas kan staven.

Waar zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarde dat de problemen samenhangen met hun Armeense origine, blijkt uit informatie die door het Commissariaat-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat in Georgië niet gesproken kan worden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag voor de etnisch Armeense bevolkingsgroep.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperkten tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

2.5. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Georgië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.6. Zelfs al zou het relaas van verzoeker geloofwaardig zijn, wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekers worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker heeft echter onvoldoende pogingen ondernomen om bescherming te krijgen van de nationale overheden van zijn land van herkomst. Hij heeft op geen enkel ogenblik juridische hulp gezocht of stapte hij naar een meldpunt voor klachten in verband met de werking van politie, de Ombudsman of een mensenrechtenorganisatie.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dan ook niet dat zij geen enkele aanspraak konden maken op nationale bescherming, waardoor geen internationale bescherming kan worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE